

Jeg skal foreløbig bemærke, at det forekommer mig, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Appel skal have suspenderende Virkning med Hensyn hertil, nære hænger sammen med det Spørgsmaal, om man overhovedet vil have, at der skal være en saadan Myndighed for Retten. Dersom der overhovedet skal være en saadan Myndighed, hvis man overhovedet anerkjender Berettigelsen af den Tanke, at en Skipper eller en Styrmand kan have lagt en saadan Mangel paa Dygtighed eller en saadan Upaalidelighed, navnlig foranlediget ved Driftsælbigheid eller Sligt, for Dagen, at det maa antages, at han vil kunne gjøre megen Skade, hvis han faar Lov til at blive ved med at føre Skib eller være Styrmand — og det er det, Lovforslaget gaar ud fra, at det vil være usvarligt at lade en saadan Mand gaa omkring og fremdeles gjøre Fortræd — mener jeg rigtig nok, at det er ganske nødvendigt, at Virkningen af det Dekret — hvad enten det er en Kjendelse eller en Dom — som betager ham Retten til at udøve Skibsførerhvervet, maa indtræde strax, og at den ikke kan suspenderes ved Appel. Det er ogsaa det, der stemmer bedst med Analogien af andre saadanne preventive Skridt, navnlig med Analogien af, hvad der gjælder om Fængsling, idet det er klart, at Ingen, der appellerer en Fængselskjendelse, kan opnaa, at hans Fængsling stilles i Bero, indtil det af den overordnede Domstol er afgjort, om han skal fængsles eller ikke. Derfor mener jeg, at hvis man overhovedet vil have den Slags Domme eller Kjendelser, og hvis man overhovedet vil have, at der skal bestaa en saadan preventiv Forholdsregel som den at betage Skipperen Ret til at føre Skib, maa man ogsaa komme til det Resultat, at Appel af det paagjældende Arrestdekret ikke kan standse Anvendelsen af denne Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde være mindre rigtig at opgive denne Afgang til at udelukke Paagjældende fra Næringsbrug. Jeg har navnlig derved saadanne Tilfælde for Øie, hvor det, der foreligger, ikke er et enkelt Misgreb af Manden; thi jeg erkjender, at i de fleste saadanne Tilfælde vil Foranstaltningen være meget haard; men jeg tror heller ikke, den vil blive brugt i saadanne Tilfælde. Derimod antager jeg, at den navnlig er nødvendig og paa sin Plads og bør bruges i saadanne Tilfælde, hvor det er gennemgaaende Upaalidelighed hos Manden, som har fundet sit Udtryk i det Stedsfundne, en gennemgaaende Upaalidelighed, hvad enten man tænker sig den havende sin Grund i Driftsælbigheid f. Ex. eller havende sin Grund i en høj Grad af Ligegyldighed og Dvaflighed med, hvad der paahviler ham. Naar den begaaede Feil maa antages at have Riber af den Art, er det sandsynligt, at den vil gentage sig, og det naturligvis ingenlunde er i den Grad sandsynligt, hvor den hviler paa et enkelt Misgreb. Med Hensyn til Spørgsmaa-

let om Behandlingen af disse Tilfælde vil jeg sige, at jeg ikke har Sympathi med den Tanke, at man skal betragte den Bestlutning som saa særdeles afgjørende vigtig fremfor de egentlige Domme, som Retten kan komme til at afsige, og ved hvilke den paalægger Straf, at man skal søge om særlige Garantier mod formentlig Utilstrækkelighed hos de Domstole, der skulle behandle den Slags Sager. Jeg tror, at, naar man overhovedet vil gaa den Vej, Lovforslaget gaar, nemlig at lade søyndige Bifiddere medvirke ved Undersøgelsen og Dommen, maa man ikke nedfætte dem for meget, om jeg maa udtrykke mig saaledes. Det gaar ikke an at gjøre dem til Menige af 2den Klasse i Sammenligning med Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, om jeg maa sige det. Man bør have den Lillid til dem, at de kunne løse deres Opgave, og at der hos dem vil findes den fornødne Dygtighed til at skjønne om de Tilfælde, der ligge for. I den Henseende mener jeg ogsaa, man har hjulpet noget paa Stillingen derved, at Lovforslaget, som det vil ses, ikke, saaledes som det oprindelig var paatænkt, gaar ud fra, at disse Søyndige skulle søges i Jurisdiktionen. Thi det er ganske vist, at, dersom de skal det, vilde man maaske paa enkelte Steder i Landet have ondt ved at finde dem. Men Lovforslaget gaar ud fra, at de skulle søges inden Amtet. Jeg ifjønuer nu ikke rettere, end at man kan gaa ud fra, at der i Landets forskjellige Amtet ville findes nogle saa — der behøves ikke mange — Mænd, der virkelig ere i Besiddelse af den fornødne Søyndighed og almindelige Landsmødenhed til at kunne dømme paa en fuldkommen tilstrækkelig Maade i disse Tilfælde. Derhos mener jeg, at i den Henseende har det ogsaa sin Betydning, hvad en af de ærede Talere syntes at fremsætte som en Antæ mod Loven, at, for at skride til en saadan Bestemmelse som den, at Bedkommende skal udelukkes fra at udøve sit Erhverv som Skipper, skal Formanden være med. Det er en Bestemmelse, jeg netop tror, maa siges at være i den Sigtes Gunst, og til betydelig Betryggelse for ham. At det Tilfælde aldrig skal kunne indtræde, at de to Søyndige alene imod den retslyndige Formand dekrettere en saadan Virkning mod ham, men at de altid maa have ham med til at gjøre det, forekommer mig at være en ganske naturlig Regel og en Regel, som netop er til Beskyttelse for den Sigtede. Et andet Spørgsmaal er det jo, om man vil gaa saa vidt at kræve Enstemmighed ved Afgielsen af Dekreter af den Art. Men, som sagt, det forekommer mig, at der er noget Overdrevet i det, at man udmaler disse Dekreters uhyre Betydning sammenlignet med alle andre Dekreter. Thi det er jo dog for Skipperen eller Styrmanden en ligesaa ødelæggende Ting at blive arresteret, saameget mere som det i Virkeligheden ogsaa indbefatter, at han udelukkes fra at udøve sin Virk-